

Елин Пелин

Започването на един ден

Нощта още не беше се вдигнала от планинските усои. По върховете току-що бе паднал първия поглед на слънцето и белите малки мъгли, които лежеха тук-там над горите, се раздвижиха. В дълбокия пролом между скалите се пробуждаше мътната река и засилваше шумът си.

Заедно с първите лъчи, които блеснаха по канарите, над тях израстна пъргавата фигура на човек. Той изпълзя дебнишком, изправи се и загледа наоколо. В ръката му блестеше желязната цев на пушка. Уплашени от сянката му, по канарата се разхвърчаха облак гълъби, вдигнаха се високо и отлетяха.

Във въздуха се разнесе остър радостен писък. Отнякъде долетя младо соколче, завъртя се на неукрепналите си криле, затрепера във въздуха и записка. Живо и тревожно се разнесе тоя писък в свежия утринен въздух и по горите наоколо се разлетяха малки птички. Един гълъб се вдигна като подхвърлен камък от скалата. Внезапно пробуден от писъка на младия сокол, той литна сънен право към него. Младия хищник заигра във въздуха и го подгони.

Човекът дигна пушката. Но двете птици бяха далеко и той я сне, без да гръмне.

Гълъбът се върна ужасен и се устреми право към срещната гора. Там внезапно направи един рязък завой, види се, подплашен от друго нещо, и пак се върна към скалата.

Но там стоеше ловецът и металическият блясък на оръжието се видя зловещ на невинния гълъб. Той счупи правия си полет и се спусна ниско над дълбоката мътна река.

Младото соколче не се уплаши. То още не знаеше какво е човек. Него го тласкаше страшния хищнически инстинкт към сивия гълъб. Тънкото фюфюкане на гълъбовите крила го възбуди. То се изви, засили се и настигна жертвата. Гълъбът ужасен го усети над себе си и падна съвсем ниско над водата. Над него като пуснат камък се устреми сокола. Тогав гълъба, който бе по-опитен, се плъзна над само водата и се вдигна високо. Соколът не можа да се задържи в устрема си и падна с разперени криле в мътната дълбока вода.

Силен гърмеж процепа тишината на тоя самотен кът сред планината и няколко върха се обадиха един на друг с ясно ехо. Сивият гълъб, който избегна опасността от сокола, се обърна във въздуха и падна убит почти пред краката на ловеца.

Водата понесе неопитното соколе. То напразно махаше криле, за да се вдигне пак във въздуха. Краката му не намираха подпора и ледените капки на водата, която разбиваше с криле, падаха като съчми по перата

му.

Уморено, то се отпусна над леките вълни и водата бавно и спокойно го понесе. Но то не губеше надежда, обръщаше глава на всички страни и кръглите му очи не изпускаха нито една сламчица, която плаваше по водата. То се дърпаше с усилие и завитата му човка зяпаше към скалите, които със страшна тежест надничаха над реката, като че искаше помощ от тях.

Най-после течението го отнесе до подножието на една канара и го блъсна в нея. Соколето изписка и се закачи на някакъв стар корен, измъкна се полека и застана в една малка дупчица под камъка. Пред него се разстиляше реката, над него нямаше простор, крилцата му бяха мокри. Соколчето се сви разтреперано от студ и преживян ужас.

Откъм отсрещната гора се чу писък – жален, тревожен зов. Соколицата майка търсеше детето си. Тя мина над главата на ловеца, изписка над срещните сипеи, завъртя се над канарите, над пещерите, над бездните. Тя се спущаше ту ниско над земята, ту се издигаше високо над всички върхове.

И там, от висинето, неяното майчино око видя треперящото дете и сърцето и се сви. Няколко остри писъци екнаха над скалите. Тя се спусна като стрела, доверявайки се на своите яки, опитни криле, мина над реката толкова ниско, че закачи водата с нозете си. Тя обиколи неопитното соколче, и не намери място къде да кацне при него. Тогава тя се опита да го подмами с полета си. Но то бе мокро, уплашено. То пухаше с криле, пишеше и не смееше да се вдигне.

Тогава майката се спусна и го клъвна по главата. Соколчето подкочи изненадано. И като се видя на крилете си, литна с радостен писък. Майката се завъртя около него и го изведе из усойната сянка на канарите в чистия въздух, напоен с лъчи, и нейните радостни викове се залюляха като златни верижки, закачени от връх на връх.

Още един страшен гърмеж гърмеж процепа утринната тишина. Майката соколица отпусна криле във висинето и падна надолу.

Радостните викове замлъкнаха. Околните върхове се обадиха още веднаж един на друг с ясно ехо.

Над тях беше се издигнало слънцето.

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5611>]